

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.] nordiske lande på at prøve at løse den side af hinandens problemer, for vi vil være pisket til her i Danmark at søge at løse vores landbrugsafsætningsproblemer, nordmændene vil være pisket til at løse deres fiskeri-problemer, og svenskerne vil arbejde med deres industri, så jeg tror, chancerne for fortsat at udbygge nordisk samarbejde vil være større, hvis Norge og Danmark kommer ind i fællesmarkedet, end hvis vi bliver udenfor.

Hr. Skovmand fremsatte nogle betragtninger om u-landene og brugte en beskrivelse af fællesmarkedets holdning til u-landene som begrundelse for, at han ikke mente, at Danmark skulle tilslutte sig fællesmarkedet. Jeg synes, argumentationen er noget ejendommeligt, for hvis man virkelig gik ud fra de betragtninger, hr. Skovmand anlagde, altså gik ud fra, at fællesmarkedslandene førte en mindre positiv politik over for u-landene, end hr. Skovmand ønsker, så burde argumentet jo dog være, at så måtte vi have større chancer for, at de ændrede denne politik i positiv retning, hvis vi var indenfor, end hvis vi var udenfor. Jeg har meget svært ved at se, at vi ville have nogen chance for at ændre den politik, fællesmarkedet fører, hvis vi blev stående udenfor og bare vaskede vores hænder og sagde: det er noget følt noget, de gør.

Men hertil kommer, at jeg ikke mener, at hr. Skovmand har ret i sin beskrivelse af fællesmarkedslandenes holdning over for u-landene. Jeg mener, at der gøres en ret væsentlig indsats for både at gøre noget for støtten, den økonomiske hjælp til u-landene, og også for, som hr. Skovmand jo selv var inde på det, at give dem præferencer, så de kan få en øget samhandel. Men i hvert fald må det være givet, at de kræfter, der arbejder på at øge denne støtte og øge denne samhandel, vil blive styrket, hvis Norge og Danmark kommer med, med den holdning, vi har til u-landene; vi har altså her, synes jeg, et selvstændigt argument for at gå ind i fællesmarkedet og ikke, som hr. Skovmand

brugte det til, et argument for at holde os udenfor.

Hr. Skovmand fremsatte også nogle betragtninger om fremmedarbejdere og nævnte her arbejdere fra Tyrkiet. Men hvis der skulle være logik i den tankegang, hr. Skovmand fremførte, skulle han jo netop ud fra sit synspunkt om u-lande og u-landshjælp være særdeles godt tilfreds med, at de tyrkiske arbejdere fik en bedre placering i det europæiske fællesmarked, idet Tyrkiet vel kan betegnes som et land, der ligger tæt op ad dem, vi betegner som u-lande, hvis man ikke direkte kan betegne det som sådant.

Jeg deler i øvrigt ikke hr. Skovmands synspunkter med hensyn til princippet om, at arbejdskraften kan vandre frit. Hvis man praktiserer dette princip om, at alle inden for fællesmarkedet kan opnå arbejde i hinandens lande, på en sådan måde, at det er de enkelte individer selv, der skal beslutte sig til, om de vil vandre fra det ene land til det andet, så mener jeg udelukkende, man kan anse det for et gode. Der, hvor jeg mener, man kan være betænkelig, er, hvis man indfører større forhyringsorganisationer, som kollektivt flytter store grupper fra ét område til et andet, og derfor mener jeg, at vi på dette felt bør have en mere nuanceret holdning til fremmedarbejderproblemerne, end hr. Skovmand havde.

Hr. Maigaard fremhævede forskellene i de beregninger, der har været opstillet vedrørende fordele og ulemper ved at gå ind i eller stå uden for fællesmarkedet, og påpegede, at der var forskelle i forskellige institutioners opgørelser over disse fordele. Men ingen har endnu fremsat tal, der viser, at det skulle være en økonomisk ulempe at gå ind i fællesmarkedet. Alle har regnet med beløb over milliarder allerede fra 1973 og over 2-3 milliarder i 1978. Det kan være et spørgsmål, om disse milliardbeløb bliver større eller mindre, men de tal, jeg har nævnt i min tale, er de mindste tal, man går ud fra. Andre har regnet med endnu større fordele. Ingen har endnu hævdet, at det var en øko-